

Sygn. akt IV W 237/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym
w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Krakowiak

Protokolant: Sylwia Grędzińska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2016 r., 5 lipca 2016 r., 30 września 2016 r.

sprawy **M. K.**,

syna Z. i B. z d. F.,

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 14 sierpnia 2015 roku na skrzyżowaniu ul. (...) w W., kierując pojazdem m-ki C. o nr rej. (...) poprzez nieprawidłową zmianę pasa ruchu spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadzając do kolizji z pojazdem marki F. o nr rej. (...)

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

orzeka

I. Obwinionego **M. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV W 237/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 sierpnia 2015 roku w W. R. S. jechał swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...). Wraz z nim wewnątrz auta znajdowała się także K. S. (uprzednio Luty) zasiadająca na przednim siedzeniu pasażera, oraz M. W. siedzący na tylnej kanapie. R. S. jadąc ulicą (...) od strony ul. (...) dojeżdżając do skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...) i oczekując na zmianę sygnalizacji świetlnej zajął prowadzonym przez siebie pojazdem środkowy pas ruchu przeznaczony do skrętu w lewo w ulicę (...). W tym samym czasie prawy pas ruchu również przeznaczony do skrętu w lewo w ulicę (...) zajął M. K. kierując w tym dniu pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...). Po zmianie sygnalizacji świetlnej na sygnał zielony obydwaj kierujący ruszyli swoimi pasami ruchu z tym, że pierwszy jechał M. S. zaś tuż za nim prowadzący swoje auto M. K.. W trakcie znajdowania się obydwu pojazdów na skrzyżowaniu M. K. kierując pojazdem marki C. (...) w wyniku nieprawidłowej oceny odległości, prędkości oraz kierunku jazdy poruszającego się przed nim w tym samym kierunku

ruchu pojazdu marki F. (...) kierowanego przez R. S. dokonując nieprawidłowego manewru zmiany pasa ruchu po którym poruszał się swoim pojazdem przekroczył środkowy pas ruchu po którym jechał samochód marki F. (...) i uderzając lewym przednim narożnikiem prowadzonego przez siebie samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) w tylną prawą część samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez R. S. doprowadził do kolizji z tym pojazdem. Po zderzeniu kierujący pojazdami zatrzymali się w rejonie środkowego pasa ruchu ulicy (...).

W wyniku kolizji obydwaj kierujący wysiedli następnie ze swoich pojazdów celem ustalenia powstałych uszkodzeń w obu samochodach, oraz wyjaśnienia przyczyn zaistniałego zdarzenia i jego sprawy. Ponieważ zarówno R. S. jak i M. K. nie poczuli się do winy na miejsce zdarzenia wezwany został patrol Policji. Funkcjonariusze po przeprowadzeniu niezbędnych czynności w postaci oględzin obydwu pojazdów, obejrzeniu nagrania z rejestratora jazdy pochodzącego z pojazdu obwinionego jak również wysłuchania relacji uczestników kolizji sporządzili szkic miejsca zdarzenia uznając winnym kolizji kierującego pojazdem marki C. M. K., który nie przyznał się do winy. Jednocześnie pasażer pojazdu marki F. (...) M. W. wobec uskarżania się na ból głowy i szyi spowodowany uderzeniem w wyniku kolizji głową o zagłówek przedniego siedzenia fotela pojazdu marki F. (...) został przewieziony do Szpitala (...) przez przybyłą na miejsce zdarzenia Karetkę Pogotowia.

Kolizja miała miejsce na obszarze zabudowanym, w trakcie zaistniałego zdarzenia asfaltowa nawierzchnia drogi ul. (...) była sucha, czysta i gładka, temperatura powietrza wynosiła + 30 stopni C., opadów ani mgły nie było, pogoda była słoneczna, a nasilenie kołowe średnie. W czasie kolizji obydwaj kierujący byli trzeźwi, a ich pojazdy technicznie sprawne.

W wyniku zdarzenia w pojeździe marki C. o nr rej. (...) zagięta została pokrywa silnika, narożnik przedni lewy, zagięciu uległ także błotnik lewy w przedniej górnej części, rozbity został klosz lampy przedniej lewej na głębokość 10 cm, wgnieciony został także narożnik lewy na którym powstały odpryski powłoki lakierniczej i zarysowania, pęknięcia powłoki lakierniczej powstały również na zderzaku przednim z lewej strony tablicy rejestracyjnej pod kratką wlotu powietrza. W samochodzie marki F. o nr rej. (...) wgnieceniu uległ błotnik tylny prawy na głębokość 1,5 cm, zdeformowaniu uległa pokrywa bagażnika z prawej strony, na zderzaku tylnym prawym powstały także uszkodzenia powłoki lakierniczej oraz deformacja pod narożnikiem prawym pokrywy bagażnika, w tym pękł klosz lampy z prawym zderzaku.

M. W. w wyniku zdarzenia doznał obrażeń w postaci urazu głowy i szyi powodujące naruszenie czynności narządu ciała poniżej siedmiu dni.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania pokrzywdzonego R. S. (k. 28v, 75 – 76, 87 - 88); zeznania świadków: K. S. (k. 25v, 76 - 77); M. W. (k. 31v, 77); M. J. (k. 86 - 87); pisemną opinię biegłego J. J. (k. 107 - 127); częściowe wyjaśnienia obwinionego M. K. (k. 50, 74, 76, 86); notatkę urzędową (k. 1 – 2); protokół oględzin miejsca ze szkicem (k. 4 - 6); protokół oględzin pojazdu (k. 7 - 8); protokół zatrzymania rzeczy (k. 9 - 11); protokół oględzin pojazdu (k. 13 - 14); protokół przebiegu badania stanu trzeźwości (k.15 - 17); metrykę identyfikacyjną nośnika (k. 40 - 42); materiał poglądowy oraz szkic miejsca wypadku (k. 43 - 44); oraz opinię sądowo-lekarską (k. 45).

Obwiniony M. K. przesłuchany w trakcie czynności wyjaśniających (k. 50) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i korzystając z przysługującego mu prawa odmówił składania wyjaśnień. Podczas rozprawy (k. 74, 76, 86) obwiniony M. K. ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że kierując pojazdem marki C. (...) poruszał się ulicą (...) w kierunku ulicy (...). Na skrzyżowaniu z ulicą (...) zajął drugi od lewej pas ruchu przeznaczony do skrętu w lewo oczekując na zmianę sygnalizacji świetlnej. W chwili zmiany sygnalizacji na światło zielone ruszył z zamiarem skrętu w lewo w ulicę (...). Wówczas w momencie, gdy kończył wykonywanie manewru skrętu w lewo z jego lewej strony kierujący pojazdem marki F. (...) jadący po pasie sąsiednim zjechał nagle na pas ruchu po którym się poruszał tj. ze swojego lewego na jego prawy i zajeżdżając mu drogę doprowadził do zaistniałej kolizji. Obwiniony M. K. dodał, że ponieważ przed wykonaniem manewru skrętu pojazd marki F. (...) zajmował pierwszy pas ruchu od lewej strony ulicy (...) po wykonaniu skrętu powinien zająć także lewy pas ruchu a nie pas po którym się poruszał tj. prawy. Obwiniony M. K. nadmienił także, że gdy zorientował się, że pojazd marki F. (...) zajeżdża mu

drogę użył sygnału dźwiękowego i przystąpił do manewru hamowania lecz z uwagi na okoliczność, iż odcinek drogi po którym poruszały się obydwa pojazdy był zbyt krótki manewr ten okazał się niewystarczający i w konsekwencji doszło do kolizji.

Sąd zważył co następuje:

Wina obwinionego M. K. w tym okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. O fakcie popełnienia wykroczenia przez obwinionego świadczy bowiem zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy. W szczególności dowodzą tego nie tylko zeznania przesłuchanych w przedmiotowej sprawie osób ale także opinia wydana przez biegłego zakresu techniki samochodowej i techniki prowadzenia pojazdów mechanicznych i rekonstrukcji wypadków drogowych J. J., która w powiązaniu z pozostałym materiałem nieosobowym z dokumentów czyni stan faktyczny jasnym.

Sąd obdarzył wiarygodnością treść zeznań pokrzywdzonego R. S. (k. 28v, 75 – 76, 87 - 88). Pokrzywdzony w sposób przejrzysty opisał sposób prowadzenia przez obwinionego M. K. samochodu, w tym moment w którym doszło do kolizji pomiędzy prowadzonymi przez nich pojazdami. W sposób precyzyjny przedstawił także sytuację w której kierował swoim samochodem a także szczegółowo wskazał rodzaj oznakowania odcinka drogi po którym poruszał się wraz z obwinionym. Zeznania R. S. są nie tylko logiczne i przekonujące, ale co najistotniejsze znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności korelują z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia, opinii biegłego, treści notatki urzędowej, szkicu miejsca kolizji, czy protokołów oględzin pojazdów w zakresie uszkodzeń powstałych w obu pojazdach i miejsc ich usytuowania. Ponadto nie budzą wątpliwości także w świetle wskazań logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Za zgodne z prawdą Sąd uznał także zeznania świadka K. S. (k. 25v, 76 - 77). Zeznania świadka są spójne i logiczne. Należy wskazać, że o ile w/w świadek będąc jedynie pasażerem pojazdu marki F. zasiadającym na przednim fotelu nie obserwowała dostatecznie sytuacji na drodze co w trakcie składania zeznań podkreśliła to jednak po pierwsze wyraźnie oznajmiła, że pokrzywdzony R. S. kierując pojazdem marki F. (...) wykonując manewr skrętu w lewo cały czas jechał swoim pasem ruchu. Nadto potwierdziła, że obwiniony kierując swoim samochodem zajmował sąsiedni pas ruchu, nadmienając, że do kolizji doszło na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) mniej więcej w miejscu w którym znajdują się tory tramwajowe. Tak złożone zeznania znajdują tym samym potwierdzenie wersji zaprezentowanej przez pokrzywdzonego i są zgodne z treścią opinii wydanej przez biegłego.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka M. W. (k. 31v, 77). Podobnie jak świadek K. S. również i M. W. siedząc na tylnej kanapie i spoglądając głównie w telefon komórkowy nie obserwował dostatecznie drogi to jednak podobnie jak K. S. potwierdził, że R. S. chcąc wykonać manewr skrętu w lewo w ulicę (...) jechał cały czas swoim pasem ruchu a do kolizji doszło w okolicach torów tramwajowych, w którym to miejscu pojazd jadący za nimi uderzył w tył samochodu w którym wówczas się znajdował. M. W. zeznał zgodnie z zapamiętanym przez siebie przebiegiem zdarzenia i w ocenie Sądu nie zachodzi żadna okoliczność, która mogłaby prowadzić do wniosku, że celowo zniekształcał on obraz zaistniałego zdarzenia. Co więcej zeznania te znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy.

W tym miejscu należy również nadmienić, że o prawdomówności świadków K. S. i M. W. świadczy także okoliczność, iż swoimi zeznaniami nie chcieli na siłę obciążyć obwinionego, a tym samym jednocześnie ukazać w lepszym świetle pokrzywdzonego R. S.. Obydwoje świadków zeznało bowiem, że niezbyt dokładnie obserwowali tego dnia w sposób dokładny sytuację na drodze a nadto, że nie widzieli chwili uderzenia, a jedynie je poczuli. Nie zrobili jednak tego co dodatkowo czyni ich zeznania przekonującymi.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania świadka M. J. (k. 86 - 87), a więc jednego z przybyłych na miejsce zaistniałej kolizji funkcjonariuszy Policji. Podczas składania zeznań M. J. przekonująco uzasadnił powód dla którego w jego ocenie winnym spowodowania kolizji uznał obwinionego wskazując, że decyzję taką podjął na podstawie relacji przedstawionych mu przez uczestników kolizji, obejrzenia miejsca zdarzenia, przeprowadzenia rozmów załogą Policji, która zabezpieczała to miejsce i po zapoznaniu się z nagraniem z rejestratora jazdy pochodzącym z pojazdu

obwinionego. Zeznania świadka M. J. korelują z dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy. Należy przy tym wskazać, że M. J. jest osobą obcą dla obwinionego, nie jest z nim skonfliktowany a tym samym nie ma jakichkolwiek powodów ku temu by celowo obciążać obwinionego doprowadzając tym samym do jego ukarania.

Wiarygodnym i bardzo istotnym dowodem w sprawie jest pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i techniki prowadzenia pojazdów mechanicznych i rekonstrukcji wypadków drogowych J. J. (k. 107 - 127). Nie może budzić wątpliwości fachowość i bezstronność w/w biegłego, który w przedmiotowej sprawie sporządził opinię. Biegły J. J. jest wysokiej klasy specjalistą w dziedzinie techniki samochodowej, techniki prowadzenia pojazdów mechanicznych i rekonstrukcji wypadków drogowych. Opinia sporządzona przez biegłego jest rzeczowa, starannie opisana, logiczna oraz cechuje się dużą szczegółowością. Opinia ta zawiera wszechstronne, dokładne i przekonujące uzasadnienia wyciągniętych przez biegłego wniosków, zawiera precyzyjne sprawozdanie z badań polegających głównie na symulacji przebiegu kolizji za pomocą programu komputerowego. Podstawową kwestią postępowania była odpowiedź na pytanie jakie były przyczyny zaistniałej w niniejszej sprawie kolizji i który z kierujących do niej doprowadził. Zasadnicze znaczenie dla odpowiedzi na te pytania miała właśnie opinia sporządzona przez biegłego. Z opinii tej wynika w sposób jednoznaczny, że przyczyną kolizji drogowej spowodowanej w dniu 14 sierpnia 2015 roku było nieprawidłowe postępowanie obwinionego M. K., który kierując samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) w trakcie wykonywania manewru zmiany kierunku jazdy poprzez skręt w lewo nie zachował szczególnej ostrożności w szczególności nie zachował poprzecznej oraz podłużnej bezpiecznej odległości między poprzedzającym go samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez pokrzywdzonego R. S.. Co więcej biegły wskazał, że pokrzywdzonemu w trakcie kierowania autem nie sposób jest wykazać nieprawidłowości w jego postępowaniu. Nie tylko bowiem nie przyczynił się do spowodowania kolizji, ale także nie miał możliwości jej uniknięcia. Należy również podkreślić, że biegły stwierdził, iż materiał zgromadzony w sprawie jest wystarczający na przedstawienie wersji zawartych w opinii. Z wyżej przedstawionych powodów Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego M. K. w części dotyczącej zarówno przyczyn jak i przebiegu kolizji, bowiem również w świetle opinii biegłego przebieg zdarzenia i przyczyna przedstawiona przez obwinionego została wykluczona, a jednocześnie tak wydana opinia w całości koreluje z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w aktach sprawy czyniąc stan faktyczny jasnym i klarownym.

Z nagrań znajdujących się na płycie dostarczonej do akt sprawy w postaci plików o nazwach (...) i (...) (protokół zatrzymania rzeczy k. 9 - 11), na których znajduje się zapis rejestratora umieszczonego we wnętrzu kabiny pojazdu obwinionego dokumentujących jego przejazd ul. (...) do skrzyżowania z ul. (...), na wysokości której doszło do kolizji wynika, że obwiniony zmienił pas ruchu ze swojego tj. prawego na lewy po którym poruszał się pojazd marki F. (...) kierowany przez pokrzywdzonego, w wyniku czego uderzył lewym przednim narożnikiem prowadzonego przez siebie samochodu marki C. (...) w tylną prawą część samochodu marki F. (...) kierowanego przez R. S.. Z załączonego nagrania w sposób niepodważalny wynika zatem, że obwiniony ewidentnie zmieniał pas ruchu w chwili, gdy kierujący pojazdem marki F. (...) nie zdążył jeszcze wykonać manewru zmiany kierunku jazdy swoim pojazdem.

Wyjaśnienia obwinionego M. K. (k. 50, 74, 76, 86) Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo, a mianowicie w zakresie w jakim korespondują z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym z treścią zeznań przesłuchanych świadków, z wydaną w przedmiotowej sprawie opinią biegłego, jak również z dowodami z dokumentów w postaci protokołów oględzin obydwu pojazdów, szkicu miejsca zdarzenia oraz treścią notatki urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza (...). Sąd uwzględnił więc wyjaśnienia obwinionego M. K. zarówno co do faktu zaistnienia kolizji drogowej z pojazdem marki F. (...) kierowanym przez R. S., jak również co do jej skutków w postaci charakteru uszkodzeń zaistniałych w obydwu pojazdach, albowiem w tym zakresie wyjaśnienia obwinionego znajdują potwierdzenie w treści pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Odnośnie okoliczności przedmiotowo istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a więc przebiegu kolizji, oraz osoby odpowiedzialnej za jej zaistnienie, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem wyjaśnienia te są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w szczególności z treścią szczegółowych i konsekwentnych co do przebiegu zdarzenia zeznań R. S., w tym potwierdzających je zeznań K. S., M. W. i M. J. oraz wnioskami płynącymi z opinii biegłego wydanej w niniejszej sprawie. Ponadto wyjaśnienia obwinionego M. K. budzą uzasadnione wątpliwości w świetle wskazań wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Za

niewiarygodne uznać należy twierdzenie obwinionego, zgodnie z którym to pokrzywdzony miał wjechać na zajmowany przez niego pas ruchu i że to właśnie R. S. swoim zachowaniem miał spowodować zaistniałą kolizję. Przedstawiona w tym zakresie wersja zdarzenia jest jednak nie tylko sprzeczna z treścią zeznań samego pokrzywdzonego ale także nie znajduje żadnego potwierdzenia w relacjach zaprezentowanych przez innych przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków a nadto została wykluczona w opinii sporządzonej przez biegłego. Sąd nie miał zatem wątpliwości, że to obwiniony M. K., wbrew twierdzeniu zaprezentowanemu w treści złożonych wyjaśnień, przekraczając pas po którym się poruszał i wjeżdżając tym samym na pas po którym jechał pokrzywdzony jest sprawcą zaistniałej kolizji. Tak więc wyjaśnienia obwinionego, które w istocie ograniczają się do zaprzeczenia jakoby z jego winy doszło do zdarzenia w dniu 14 sierpnia 2015 roku na skrzyżowaniu ulic (...), Sąd potraktował jako przyjętą na potrzeby niniejszego postępowania linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Nie budzą żadnych wątpliwości, co do swej autentyczności, jak i prawdziwości stwierdzonych nimi okoliczności zaliczone do materiału dowodowego dokumenty.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał treści zawarte w opinii sądowno – lekarskiej (k. 45). Ze sporządzonej w oparciu o akta sprawy oraz dokumentację lekarską opinii wynika w sposób jednoznaczny, że stwierdzone u pasażera pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) M. W. obrażenia ciała w postaci urazu głowy i szyi, skutkowały naruszeniem czynności ciała na okres poniżej siedmiu dni wyczerpując tym samym dyspozycję z art. 157 § 2 k.k. Sąd uznał, iż ww. opinia stanowi pełnowartościowy dowód w sprawie, albowiem jest jasna, pełna, wewnątrznie niesprzeczna oraz sporządzona zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. W sprawie nie ujawniły się również żadne okoliczności, które podważałyby obiektywność osoby biegłego, który ją sporządził.

Notatka urzędowa (k. 1 – 2), protokół oględzin miejsca ze szkicem (k. 4 - 6), protokół oględzin pojazdu (k. 7 - 8), protokół oględzin pojazdu (k. 13 - 14), protokół przebiegu badania stanu trzeźwości (k.15 - 17), materiał poglądowy oraz szkic miejsca wypadku (k. 43 - 44) były pomocne do ustalenia warunków panujących w chwili i miejscu zdarzenia. Metryka identyfikacyjna nośnika (k. 40 – 42) oraz informacja o wpisie do ewidencji kierowców (k. 68) miały znaczenie uzupełniające.

W świetle tak ustalonego stanu faktycznego zaistnienie czynu, sprawstwo obwinionego i jego wina odnośnie tego czynu nie budzą żadnych wątpliwości.

Obwiniony M. K. będąc kierowcą pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) podczas zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i wykonując go nieprawidłowo nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez R. S. w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym samochodem, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie obwinionego stanowiło naruszenie zasad należytej ostrożności w ruchu drogowym, a konkretnie zasady wynikającej z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, który nakazuje kierującemu pojazdem zmianę pasa ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności przy jednoczesnym ustąpieniu pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. Nadto swoim zachowaniem obwiniony naruszył także zasadę wyrażoną w art. 3 cytowanej ustawy nakazujący unikania wszelkich działań, które mogłyby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie można też zapominać wprawdzie o nieskodyfikowanej, lecz oczywistej zasadzie zachowania ostrożności i rozwagi podczas znajdowania się na drodze publicznej. Stosując się do powyższych zasad obwiniony M. K. powinien zatem przed zmianą pasa ruchu dokładnie zorientować się w sytuacji na drodze i stwierdziwszy, że po pasie ruchu na który zamierza wjechać, porusza się pojazd kierowany przez R. S. ustąpić mu pierwszeństwa i wjechać na ten pas dopiero po przemieszczeniu się tego pojazdu i włączeniu się do ruchu w sposób bezpieczny, co tym samym spowodowałoby uniknięcie niebezpieczeństwa zderzenia z jakimkolwiek pojazdem, lub choćby utrudnienia mu ruchu. Obwiniony M. K. nie zastosował się jednak do powyższych zasad, w efekcie czego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, które przejawiało się zaistniałą kolizją. Tym samym czyn obwinionego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., którego ustawowy opis zawiera dwa łącznie występujące elementy tj. niezachowanie należytej ostrożności, oraz spowodowanie wskutek tego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Za okoliczność łagodzącą Sąd przyjął brak uprzedniej karalności obwinionego za wykroczenia (k. 68).

Jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły szczególne okoliczności obciążające.

Mając na uwadze powyższe okoliczności przy uwzględnieniu przepisu art. 9 § 2 k.w. Sąd wymierzył obwinionemu M. K. karę 500 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Wymierzona w tej wysokości kara grzywny spełni swe cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego i uświadamiając mu tym samym wagę oraz znaczenie naruszonych przez niego przepisów zapobiegnie popełnieniu przez niego kolejnych wykroczeń w przyszłości motywując go do życia zgodnego z ustalonym porządkiem prawnym. Tak wymierzona kara będzie nadto sprawiedliwa w odczuciu społecznym.

W ocenie Sądu orzeczonej karze grzywny uwzględnia również, zgodnie z art. 24 § 3 k.w. dochody oraz sytuację majątkową, rodzinną i osobistą obwinionego. Obwiniony M. K. o ile posiada na utrzymaniu dwójkę dzieci to jednak posiada umowę o pracę z której uzyskuje comiesięczny dochód. W tej sytuacji, zapłata grzywny w wysokości 500 złotych będzie dla niego w pełni możliwa, a jednocześnie na tyle dolegliwa, że zapobiegnie popełnianiu wykroczeń w przyszłości. Jednocześnie spełnione zostaną określone w art. 33 § 1 k.w. cele kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja majątkowa i finansowa M. K., nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ich poniesienia.